

Bondepiggen og hendes lillebitte Hans.

Mel: Den lillebitte Mand.

Jeg kender alt en Pige, hun er saa rar og god,
Hun er saa deilig som det rene Melk og Blod,
Og hun er født og baaren
I Norge udi Land,
Nu har hun sig udkaaren
En lillebitte Hans,
En lillebitte Hans, En lillebitte Hans,
En ganske lillebitte bitte bitte bitte Hans.

Den lillebitte Hans er en grumme vakker Knos,
Han elsker høit sin Grethe, den væne raste Tøs:
Han havde engang svoret:
Hvis ei han hende fik,
Han havde gjennemboret
Sig med et Dolkeskif.
O lillebitte Hans, o lillebitte Hans,
O ganske lillebitte bitte bitte bitte Hans.

Da han til Grethe friede, da svarede hun ham:
„Mit Hjerte og min Haand skal tilhøre dig, mit Lam,
Jeg veed skönt du er lille,
Din Kjærlighed er stor!
Vi to os gifte ville
Jeg er din Grethemoer
Din søde Grethemoer, din søde Grethemoer,
Din sukkersøde sukkersøde søde Grethemoer!“

V box 15:424

Dg Hans blev saa fornøiet, han hoppede og sprang:
Han Grethe tog om Livet, han kysede og han sang:
„Min evig elskte Pige,
„Jeg sværger høit for Gud,
„Jeg skal dig aldrig svige
„Min egen kjære Brud!“
O lillebitte Hans, o lillebitte Hans,
O ganske lillebitte bitte bitte bitte Hans!

Dg Grethe Andersdatter og Hans, den lille Mand,
De traadte snart ind i den kjære Ægtestand
Dg kjøbte Gaard og Heste
Dg Svinn og Kjøer og Faar;
De havde lidt til Bedste,
Dem Skjæbnen var ei haard,
O lillebitte Hans, o lillebitte Hans,
O ganske lillebitte bitte bitte bitte Hans.

Nu leve de tilsammen som Blommen i et Æg,
Den lille Hans han pudser og pynter paa sit Ææg.
Dg det jo dog saa klart er,
Thi Dvinden, det er sandt,
Syn's godt om Bakkenbarter,
De mangt et Hjerter vandt.
O lillebitte Hans, o lillebitte Hans,
O ganske lillebitte bitte bitte bitte Hans.

Dg nu er Grethe „Mutter“ den lille Hans er „Faer“
En Dreng forleden Søndag de over Daaben bar:
Paa Gaarden var der Gilde.
Det var en farlig Stads —
O Buggen laa den Lille
Dg saae paa al den Fjas,
O lillebitte Hans, o lillebitte Hans,
O ganske lillebitte bitte bitte bitte Hans.

H u m e u r e t.

1.

Hvad altid du bevare bør
Kullen, gaaer Kullen gaaer.
Det er et rigtigt gaadt Humeur;
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Thi har først dette dig forladt,
Da har du tabt din bedste Skat.
Kullen gaaer, Kullen gaaer.

2.

Om og imellem at engang
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Dig Skjæbnen synes lidt vel trang,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Du derfor ei forsage maa,
Men haabe bedre Tid at faae.
Kullen gaaer, Kullen gaaer.

3.

Naar ud paa Sold du gjerne vil,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Men ingen Benge har dertil,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Saa skal du til en Jøde gaae
Dg see et Laan hos ham at faae.
Kullen gaaer, Kullen gaaer.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20

0
mm

10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90
100
10
20
30
40
50
60
70
80
90

4.

Og har Du laant hos ham saa tit,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
At han ei meer vil gi'e Credit,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Men sætter Dig i Slutterie,
Vær derfor lige lykkelig.
Kullen gaaer, Kullen gaaer.

5.

Om Sjæresten som Du er tro,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Om hun og med en anden loe,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Du derom bryd Dig ei, min Ven,
Thi der er fler' at faae igjen.
Kullen gaaer, Kullen gaaer.

6.

Om det gaaer op om det gaaer ned,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Du derfor ei skal blive vred,
Kullen gaaer, Kullen gaaer.
Men altid Du et godt Humeur
Bevare skal indtil Du døer.
Kullen gaaer, Kullen gaaer.